

Credința fără fapte este moartă

Vineri 17.02.2006

Vreau să mulțumesc pentru invitația care mi-a fost făcută de a participa la evenimentul din această seară.

Nu vreau să rostesc o predică, deoarece v-a vorbit așa de frumos părintele paroh, însă doresc să vă adresez câteva cuvinte, bazându-mă pe Sf. Scriptură, și anume, pe ceea ce citim în scirsoarea Sf. Iacob: „Credința fără fapte este moartă”. (2,26).

Prin taina Sfântului Botez, ni s-a deschis poarta spre viața Creștină. Cu toții mărturisim credința în Dumnezeu Unul în trei Persoane: Tatăl, Fiul și Sf. Duh. Toți facem parte din Trupul lui Cristos, adică suntem mădulare ale Bisercii Sale. Pentru aceasta trebuie să ne bucurăm pentru că, datorită jertfei mântuitoare a lui Cristos, am dobândit demnitatea de copii adoptivi ai lui Dumnezeu.

Sf. Ioan, în prima sa scrisoare, spune: „Vedeți ce fel de iubire ne-a dăruit Tatăl; să ne numim fii ai lui Dumnezeu, și suntem. Așadar, nu doar să murim, ci să dovedim prin viață demnă că suntem”.

Adevărurile de credință pe care le-am rostit și îndatoririle pe care vi le-ați asumat în ziua de astăzi în biserică, trebuie să fie transpuse în viața de fiecare zi, oriunde vă veți afla.

Îmi permit să revin asupra a ceea ce însuși Dumnezeu ne învață prin Sf. Apostol Iacob: „Ce-i folosește cuiva dacă pretinde că are credință, dar nu are fapte? Poate credința aceasta să-l mântuiască?” Să presupunem că un frate sau o soră sunt lipsiți de îmbrăcăminte și de hrana de toate zilele, și cineva dintre voi le spune: „Mergeți în pace! Încălziți-vă și săturați-vă!” fără să le dea cele de trebuință trupului, la ce ar folosi aceasta? Tot așa și credința, dacă nu are fapte, este moartă. Unui atare om i s-ar putea spune: „Tu pretinzi că ai credință, eu am fapte”. Arată-mi credința ta fără fapte; eu îți voi arăta din faptele mele credința mea. Tu crezi că există un singur Dumnezeu, și ai dreptate. Și diavolii cred, dar tremură de frică. Om fără minte ce ești! Vrei o dovadă că credința fără fapte este lipsită de valoare? Privește la Abraham, părintele nostru. Dumnezeu a făcut din el un om drept datorită faptelor sale. Abraham l-a jertfit pe altar pe fiul său, Isaac. Vezi bine: credința lui lucra în faptele sale, și faptele sale i-au făcut credința desăvârșită. Astfel s-au împlinit cuvintele Scripturii. „Abraham a avut credință în Dumnezeu și i s-a considerat aceasta ca îndreptățire și a fost numit prieten al lui Dumnezeu. Vedeți, omul devine drept datorită faptelor sale și nu numai prin credința sa” (2,14-24).

Merită să reflectăm asupra acestor argumente, care să ne dea curaj și avânt. Pentru a putea apăra adevărurile de credință, pentru a promova valorile morale și spirituale creștinești nu trebuie să facem politică, ci trebuie să cunoaștem, să cercetăm și să practicăm acestea așa cum ne învață Sf. Scriptură, sf. Tradiție și Magisteriul Bisericii. Aceasta va fi arma cea mai puternică împotriva decadenței morale, a violenței de tot felul, chiar și în detrimentul celor nevinovați, a modei de destrămare a familiilor și, în consecință, a degradării societății umane.

Astfel veți dovedi, frați și surori, că purtați titlul de cavaleri ai Ordinului din care veți face parte de astăzi înainte.

Eu vă doresc succes în efortul de a trăi cu demnitate creștinească și închei cu aceste cuvinte ale lui Iisus: „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât ei, văzând faptele voastre bune, să-l preamărească pe Tatăl vostru din ceruri”. (Matei. 5,16).

Vă mulțumesc.

București, 2006 A.D.

Monseniorul Ilieș Sociu

Mare Capelan al Marelui Priorat al României